

REPUBLIKA HRVATSKA
Visoki trgovački sud Republike Hrvatske
Berislavićeva 11, Zagreb

Poslovni broj: 91 Pž-7644/2018-2

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Visoki trgovački sud Republike Hrvatske, u vijeću sastavljenom od sudaca dr. sc. Jelene Čuveljak, predsjednice vijeća, Branke Šabarić Zovko, suca izvjestitelja i Davora Pustijanca, člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja SINDIKALNA STAMBENA ZADRUGA, OIB 35785996858, Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 15, kojeg zastupa punomoćnica Anamarija Ivanković, odvjetnica u Zagrebu, protiv tuženika SINDIKALNA ŠTEDNO-KREDITNA UNIJA, OIB 03204517450, Zagreb, Radnička cesta 22, kojeg zastupa punomoćnik Darko Rogan, odvjetnik u Zagrebu, radi utvrđenja ništivosti, odlučujući o tužiteljevoj žalbi protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-6664/2010 od 10. ožujka 2017., u sjednici vijeća održanoj 19. svibnja 2020.

p r e s u d i o j e

Odbija se tužiteljeva žalba kao neosnovana i potvrđuje presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-6664/2010 od 10. ožujka 2017. u točkama I. i II. njene izreke.

Obrazloženje

Presudom Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-6664/2010 od 10. ožujka 2017. odbijen je tužbeni zahtjev da se utvrdi da je ništava i pravno nevaljana mjenica serije A broj 04796258 koju je izdao tužitelj pravnom predniku tuženika Sindikalno štedno kreditnoj zadruzi u Zagrebu 18. ožujka 2002. u kojoj je neistinito i protupravno navedena mjenična svota u iznosu od 4.053.517.48 kn s dospijecem na naplatu 5. lipnja 2009. po naredbi Marijana Hanžekovića bez naznake u čemu se prima vrijednost i stavlja se na račun trasatu „Nama samima“, plaćanje u Zagrebu, koju mjenicu je pravni prednik tuženika nezakonito trasirao na treću osobu Marijana Hanžekovića iz Zagreba i da su ništave i pravno nevaljane bjanko zadužnice sve na iznos do 500.000,00 kn i to bjanko zadužnica ovjerena od javnog bilježnika Senije Škrinjar iz Zagreba broj OV-855/02 od 18. ožujka 2002., bjanko zadužnica ovjerena od javnog bilježnika Senije Škrinjar iz Zagreba broj OV-2386/02 od 28. lipnja 2002., bjanko zadužnica ovjerena od javnog bilježnika Senije Škrinjar iz Zagreba broj OV-1344/02 od 19. travnja 2002., bjanko zadužnica ovjerena od javnog bilježnika Senije Škrinjar iz Zagreba broj OV-1537/01 od 24. svibnja 2001., bjanko zadužnica ovjerene od javnog bilježnika Senije Škrinjar iz Zagreba broj OV-281/02 od 30. siječnja 2002., bjanko zadužnica ovjerena od javnog bilježnika Senije Škrinjar iz Zagreba broj OV-1539/01 od 24. svibnja 2001., bjanko zadužnica ovjerena od javnog bilježnika Senije Škrinjar iz Zagreba broj Ov-2245/01 od 6. rujna 2001. i bjanko zadužnica ovjerena od javnog bilježnika Senije

Škrinjar iz Zagreba broj OV-2876/01 od 13. studenog 2001. Točkom III. izreke naloženo je tužitelju naknaditi tuženiku troškove parničnog postupka u iznosu od 405.400,00 kn. Točkom III. izreke odbijen je kao neosnovan tuženikov zahtjev za naknadu troškova parničnog postupka u iznosu od 625,00 kn.

Protiv presude žalbu je podnio tužitelj iz čijeg sadržaja proizlazi da je pobija u točkama I. i II. njene izreke zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene materijalnog prava. Predlaže prihvatiti žalbu na način da se prihvati tužbeni zahtjev ili podredno ukinuti presudu i predmet vratiti prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje. Zahtijeva naknadu troškova žalbenog postupka u vidu sastava žalbe u iznosu od 50.675,00 kn uvećano za sudsku pristojbu na žalbu i eventualne dodatne pristojbe po određenju suda.

Odgovor na žalbu nije podnesen.

Žalba nije osnovana.

Ispitavši presudu u pobijanom dijelu u granicama razloga navedenih u žalbi sukladno odredbi članka 365. stavka 1. i 2. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine“ broj: 148/11-pročišćeni tekst, 25/13, 89/14 i 70/19; dalje: ZPP), pazeći po službenoj dužnosti na bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točaka 2., 4., 8., 9., 11., 13. i 14. ZPP-a i na pravilnu primjenu materijalnog prava, ovaj sud nalazi da je pravilna i zakonita.

Iz obrazloženja presude i podataka u spisu proizlazi da je predmet spora utvrđenje ništetnosti mjenice serije A broj 04796258 i osam zadužnica navedenih u tužbi. Prvostupanjski sud je utvrdio da između stranaka nije sporno da se mjenica i zadužnice nalaze kod Marijana Hanžekovića, da je mjenicu popunio sam Marijan Hanžeković koji je nju i zadužnice predao i na naplatu. Nadalje je utvrdio da je između stranaka sporna pasivna legitimacija tuženika, po kojem točno ugovoru je tužitelj predao tuženiku predmetnu mjenicu, je li ugovor temeljem kojeg je mjenica predana podmiren i kada, je li tuženik mogao ugovorom o cesiji od 20. veljače 2008. prenijeti na Marijana Hanžekovića i sredstva osiguranja čije utvrđenje traži ništetnim, je li mjenica popunjena protivno dogovoru stranaka, je li ona ništetna jer Marijan Hanžeković nije njen zakoniti imatelj budući da se iz nje ne može utvrditi neprekinuti niz indosamenata zbog čega se ne može smatrati vjerodostojnom ispravom i je li mjenica popunjena suprotno sporazumu, odnosno zakonu.

Prvostupanjski sud je uvidom u presliku predmetne mjenice utvrdio da ima sve sastojke propisane odredbom članka 109. Zakona o mjenici („Narodne novine“ broj 74/94; dalje: ZM) i da je, iako je sastavljena na obrascu koji se koristi za trasiranu mjenicu, izdana kao vlastita bjanko mjenica, a na što ukazuje i to da na njoj nije navedeno ime trasata kojeg nema kod vlastite mjenice, a nužan je za trasiranu mjenicu, dok se u donjem njenom dijelu na mjestu namijenjenom za potpis trasanta nalazi potpis i žig tužitelja. Utvrdio je da nije sporno da je pravni prednik tužitelja predao pravnom predniku tuženika vlastitu bjanko mjenicu koja kao takva nema svih bitnih sastojaka, već je izdana kao sredstvo osiguranja plaćanja s tim da se manjkajući bitni sastojci naknadno ispune. Stoga imatelj mjenice može, ako nije suprotno dogovoreno, bjanko mjenicu dalje prenijeti i ispuniti prema utanačenju između strankama, a može je i prenijeti dalje bez da ju je ispunio s time da ju je svaki idući zakoniti imatelj

mjenice dužan popuniti sukladno sporazumu s njenim izdavateljem. Nadalje je ocijenio neosnovanim tužiteljeve tvrdnje da je mjenica popunjena suprotno odredbi članka 16. stavka 2. ZM-a. Zaključio je da se odredba članka 16. stavka 1. ZM-a ne odnosi na prigovore protugovornog popunjavanja mjenice, već na neka protupotraživanja ili reklamacije koje konkretan mjenični dužnik ima prema onome tko se javlja kao aktivno legitimirani vjerovnik, odnosno u navedenom slučaju se ne radi samo o prigovorima između stranaka osnovnog posla, već o prigovorima iz osobnog odnosa između konkretnih stranaka, dok se odredba članka 16. stavka 2. ZM-a odnosi jedino na prigovore nekorektnog popunjavanja nepotpune mjenice pa mjenični dužnik ne može imatelju prigovarati nekorektan sastav, odnosno ispunjenost mjenice protivno sporazumu, osim ako ju je stekao zlonamjerno ili velikom nepažnjom. Glede tužiteljevog prigovora protupravnog popunjavanja mjenice na način da je upisan iznos od 4.053.517,48 kn s dospijećem 5. lipnja 2009., a onaj po čijoj se naredbi mora platiti naznačen Marijan Hanžeković, a kao trasat (onaj koji treba platiti) označeno „Nama samima“, na koji način je počinjena povreda Zakona o mjenici jer je točna oznaka trasata bitan sastojak mjenice te je ništetna u smislu odredbe članka 16. stavka 2. ZM-a jer je naknadno popunjena protivno ugovoru za koji je dana kao sredstvo osiguranja koje potraživanje je u potpunosti podmireno, prvostupanjski sud je zaključio da je mjenicu popunio upravo Marijan Hanžeković i predao ju na naplatu pa kako se ona ne nalazi kod tuženika koji ju nije ni ispunjavao, to se tuženiku u ovom postupku ne može istaknuti prigovor ispunjavanja mjenice protivno sporazumu, a tužitelj nije ni dokazao da je tuženiku ona predana temeljem Ugovora 5-100-13836-21 od 12. ožujka 2002. Prvostupanjski sud je ocijenio neosnovanim i navode tužitelja da je mjenica ništetna jer je dug prema Zagrebačkoj banci podmiren pa su zadužnice i mjenice koje su predane tuženiku kao sredstva osiguranja ugovora o kratkoročnom kreditu prestale važiti jer kada bi ti i navodi bili točni sama činjenica da je tužitelj podmirio tražbinu temeljem koje su one predane tuženiku nije razlog njihove ništetnosti. To iz razloga jer eventualni prestanak obveze ne rezultira njihovom ništavošću kao sredstava osiguranja pa bi prestanak obveze mogao biti činjenična osnova tužbenog zahtjeva zabrane naplate po zadužnici i mjenici i njihov povrat, a ne utvrđenje ništetnosti jer se ništetnost ima procjenjivati u vrijeme poduzimanja pravnog posla sukladno odredbi članka 107. Zakona o obveznim odnosima, a ne nakon toga. Budući da tuženik nije imatelj predmetne mjenice i nije ju popunjavao, već se ona nalazi kod Marijana Hanžekovića koji ju je i popunio, prvostupanjski sud je ocijenio osnovanim prigovor promašene pasivne legitimacije, dok ispunjenje obveze temeljem koje je ona izdana ne dovodi do njene ništetnosti, kao ni ništetnosti zadužnica. U odnosu na tužiteljev prigovor da Marijan Hanžeković nije zakoniti imatelj mjenice jer se ne može utvrditi neprekinuti niz indosamenata pa se ona ne može smatrati vjerodostojnom ispravom što je razlog ništetnosti, prvostupanjski sud je i u tom dijelu ocijenio osnovanim prigovor promašene pasivne legitimacije. To iz razloga jer je odredbom članka 15. ZM-a propisano da se onaj tko drži mjenicu smatra njenim zakonitim imateljem ako svoje pravo dokaže neprekinutim nizom indosamenata, što prema članku 11. stavka 2. ZM-a vrijedi i ako je posljednji indosamenat bjanko, dok se glede tog dokazivanja precrtani indosamenti smatraju da ne postoje, a kada iza bjanko indosamenta dolazi drugi smatra se da je potpisnik tog drugog indosamenta stekao mjenicu bjanko indosamnetom. Budući da nije sporno da se mjenica ne nalazi kod tuženika, već kod Marijana Hanžekovića, to se može utvrđivati eventualno samo u tužbi protiv njega, a ne tuženika tako da utvrđenje je li Marijan Hanžeković njen zakoniti imatelj ne može biti od odlučnog značaja za utvrđenje ništetnosti mjenice u ovom postupku. Prvostupanjski sud je ocijenio i neosnovanim tužiteljev prigovor da tuženik nije mogao ugovorom o cesiji prenijeti na Marijana Hanžekovića i sredstva osiguranja jer sukladno odredbi članka 80. i 81. Zakona o

obveznim odnosima ugovorne strane ugovora o cesiji mogu, kako su i ugovorile člankom 7. Ugovora, prenijeti sva sporedna prava, a to su sredstva osiguranja, tj. mjenica i zadužnice. Nadalje je uvidom u Ugovor o cesiji utvrdio da je tuženik na Marijana Hanžekovića prenio potraživanja temeljem namjenskih ugovora o kreditu za stambenu izgradnju, da sukladno Dodatku V Sporazuma od 31. prosinca 2002. predmetno potraživanje iznosi 3.634.874,07 kn i da je iz Sporazuma jasno da su njime obuhvaćeni namjenski krediti od 1997. do 2002. pa kako je kredit na koji se poziva tužitelj broj 5-100-13836-21 od 12. ožujka 2002. jasno je da je predmetno potraživanje temeljem ugovora broj 5-10-13836-21 obuhvaćeno Sporazumom jer se navodi stanje duga od 31. prosinca 2002., dok tužitelj nije dokazao suprotno. Stoga čak da je i točna tužiteljeva tvrdnja da je mjenica predana po ugovoru broj 5-100-13836-21, nije točno da taj ugovor, odnosno potraživanje nije bilo predmet Sporazuma pa da tuženik nije mogao prenijeti na Marijana Hanžekovića i predmetnu mjenicu. Čak i da su točni navodi tužitelja prvostupanjski sud opet ukazuje tužitelju da se mjenica i zadužnice nalaze kod Marijana Hanžekovića, a ne kod tuženika pa je stoga irelevantno je li Marijan Hanžeković stekao mjenicu zlonamjerno jer bi tužitelj samo u postupku protiv njega mogao prigovarati da nije zakoniti imatelj mjenice i da je popunjena protugovorno pa su takvi prigovori prema tuženiku neosnovani. U odnosu na zadužnice prvostupanjski sud je utvrdio da je tužitelj samo tvrdio da su ništetne jer je navodno obveza za čije osiguranje su izdane prestala, dok nije naveo nijedan drugi razlog njihove ništetnosti. Zaključio je da i u tom slučaju eventualan prestanak obveze ne rezultira ništavošću zadužnica koje su izdane kao osiguranje te obveze, već tek činjenična osnova tužbenog zahtjeva za zabranu naplate po zadužnici i njihov povrat. Budući da tužitelj nije naveo nijedan drugi razlog ništetnosti zadužnica, a prvostupanjski sud nije utvrdio da bi one bile u suprotnosti s Ustavom Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva sukladno odredbi članka 103. stavka 1. ZOO-a, i u tom dijelu odbio je tužbeni zahtjev kao neosnovan.

Tužitelj u žalbi u bitnom navodi da tuženik u tijeku postupka nije isticao prigovor promašene pasivne legitimacije ni sporio postojanje Ugovora o namjenskim kreditima sklopljenim između tuženika i tužitelja kao i vezanih sredstava osiguranja, odnosno danih mjenica i zadužnica, niti da ih je predao Marijanu Hanžekoviću, već spori da je po tim ugovorima tužiteljeva tražbina u cijelosti plaćena tuženiku i da je sredstva osiguranja predao trećoj osobi. Nadalje navodi da je nesporno da je tuženik predmetnu mjenicu i zadužnice predao Marijanu Hanžekoviću te je tužitelj dostavio sve relevantne Ugovore, sredstva osiguranja i Sporazume sklopljene s tuženikom iz kojih jasno proizlazi da kao sredstva osiguranja za potraživanje temeljem Dodatka V Sporazuma te naknadno potpisanog Ugovora o prijenosu nikako nisu mogle biti predane Marijanu Hanžekoviću jer je takvim postupanjem tuženik prenio više prava nego što sam ima. Ističe da je suprotno obrazloženju prvostupanjskog suda da nije navodio neki drugi razlog ništetnosti mjenice i zadužnica, u tužbi i tijekom postupka iznio sve navode i dokaze na okolnost da su mjenica i zadužnice proizašle iz pravnih poslova protivnih Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima i moralu društva. Upire na činjenicu da je predmet tužbenog zahtjeva utvrđenje ništetnosti pa je sud bio dužan sukladno odredbi članka 327. ZOO-a i u okviru tužbenog zahtjeva postavljenog na utvrđenje ništetnosti mjenice i zadužnica te pravnih poslova iz kojih proizlaze utvrđivati ništetnost, a ne odbiti tužbeni zahtjev zbog ocjene osnovanosti prigovora promašene pasivne legitimacije. Navodi da obrazloženje suda u kojem navodi da sporna mjenicu predstavlja vlastitu mjenicu nije sukladna odredbi članka 15. i 16. ZM-a, te se predmetna mjenica može ispuniti prema utanačenju stranaka, što je izostalo jer nije bilo sporazumna s izdavateljem mjenice. Smatra da je dokazao da je imatelj mjenice i zadužnica prilikom njenog stjecanja od

tuženika svjesno postupio na štetu tužitelja, koja sredstva osiguranja je tuženik dao imatelju znajući da ista kao takva ne smiju biti u prometu. Ističe da je prvostupanjski sud utvrdio da nije sporno da je tuženik predmetna sredstva osiguranja predao Marijanu Hanžekoviću i time ga oslobađa bilo kakve odgovornosti iako je tuženiku bilo poznato da Ugovorom o prijenosu može prenijeti samo prava koja ima, a to je plaćanje duga kompenzacijom u stanovima, a nikako prenijeti sredstva osiguranja, mjenica i zadužnica što je sve i utanačeno Dodatkom II Sporazuma o naplati međusobnih potraživanja. Kako se u konkretnom slučaju radi o sindikalnom programu zbrinjavanja stambenih potreba radnika i zaposlenika, koji je imao određene faze kreditiranja i načina otplate, ukazuje da prvostupanjski sud to uopće nije uzimao u obzir pri donošenju odluke, odnosno utvrđivanja ništetnosti. Ukazuje da se prvostupanjski sud pozvao na odredbu članka 107. Zakona o obveznim odnosima ne naznačivši koji Zakon o obveznim odnosima primjenjuje zbog čega se presuda na može ispitati, izreka je suprotna obrazloženju presude na koji način je počinjena apsolutno bitna povreda odredaba parničnog postupka. Smatra da su nezakonitim postupanjem tuženika koji je neovlašteno prenio sredstva osiguranja ispunjene pretpostavke iz odredbe članka 103. ZOO-a. Smatra da i odluka o troškovima postupka nije zakonita i u skladu s Tarifom i stanjem spisa o poduzetim radnjama.

Ocjena je ovog suda da tužiteljevi žalbeni navodi nisu osnovani.

Donošenjem pobijane presude nije učinjena neka od bitnih povreda odredaba parničnog postupka na koje drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti, posebno bitna povreda odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točke 11. ZPP-a, na koju i tužitelj posebno ukazuje u žalbi. Presuda nema nedostataka zbog kojih se ne može ispitati. Izreka nije nerazumljiva i proturječna s obrazloženjem presude, dok presuda sadrži jasne i valjane razloge o odlučnim činjenicama na kojima je zasnovana, ti razlozi nisu međusobno proturječni niti postoji proturječnost između onoga što se u razlozima presude navodi o sadržaju isprava i samih tih isprava. Prvostupanjski sud je pravilnom primjenom materijalnog prava i temeljem rezultata dokaznog postupka utvrdio da tuženik nije pasivno legitimiran u ovom postupku, o čemu je dao jasno i valjano obrazložene razloge, koje u cijelosti prihvaća i ovaj žalbeni sud.

Suprotno tužiteljevim žalbenim navodima, pasivna legitimacija tuženika je bila sporna između stranaka. Naime, tuženik je na ročištu održanom 2. listopada 2012. (str. 484. spisa) izričito naveo da upire na ugovor o cesiji koji je sklopljen s Marijanom Hanžekovićem kojem su predane zadužnice i mjenice čije poništenje se traži predmetnim tužbenim zahtjevom zbog čega ističe prigovor promašene pasivne legitimacije. Stoga je prvostupanjski sud pravilno utvrdio da je u ovom predmetu sporna tuženikova pasivna legitimacija zbog čega je osnovano ocjenjivao osnovanost tog tuženikovog prigovora.

Budući da između stranaka doista nije sporno da je tuženik Ugovorom o cesiji uz tražbinu prema tužitelju u iznosu od 3.634.874,07 kn na Marijana Hanžekovića prenio i sredstva osiguranja (mjenica i zadužnice), čije utvrđenje ništetnosti tužitelj traži u ovom predmetu, a koja su mogla biti prenesena sukladno odredbi članka 80. i 81. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 35/05 i 41/08), pravilno je prvostupanjski sud zaključio da tužitelj prigovore protupravnog ispunjenja mjenice kao razlog ništetnosti ne može isticati tuženiku, kao prijašnjem imatelju, već njegovom novom imatelju Marijanu Hanžekoviću, kao i da eventualni prestanak obveze, odnosno ispunjenje tražbine za čije

osiguranje su dane mjenica i zadužnice kao sredstva osiguranja ne znači da ta sredstva osiguranja nisu pravno valjana, odnosno da su ništetna, već bi tužitelj imao u tom slučaju pravo na zabranu naplate temeljem tih sredstava osiguranja i na njihov povrat, ali u postupku protiv njihovog imatelja Marijana Hanžekovića, a ne tuženika.

Kako je u konkretnom slučaju tužitelj kao razlog ništetnosti mjenice isticao njeno protupravno popunjavanje i prestanak obveze za čije osiguranje je ona izdana, a koje prigovore može isticati samo njenom imatelju, a ne tuženiku, koji više nije njen imatelj, dok razlog prestanka obveze za koju je mjenica izdana, kao i bjanko zadužnice (što tužitelj ističe kao razlog ništetnosti zadužnica) nije razlog ništetnosti, kao što je već navedeno, dok tužitelj nije isticao neki drugi razlog ništetnosti zadužnica, pravilno je prvostupanjski sud odbio tužbeni zahtjev kao neosnovan, o čemu je dao jasne i valjano obrazložene razloge.

Iako prvostupanjski sud nije naveo broj Narodnih novina Zakona o obveznim odnosima, pozvavši se na odredbu članka 103. Zakona o obveznim odnosima prilikom ispitivanja ništetnosti predmetnih sredstava osiguranja, jasno je da je primijenio odredbu članka 103. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj 93/91) kojom odredbom je propisano da Ugovor, koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima te moralu društva je ništav ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu sankciju ili ako zakon o određenom slučaju ne propisuje što drugo. Stoga omaška prvostupanjskog suda da se pozove na broj Narodnih novina u kojima je objavljen Zakon o obveznim odnosima kojeg je primijenio u tom slučaju, ne znači pogrešnu primjenu materijalnog prava, kako to tužitelj ukazuje u žalbi budući da je citiranjem te odredbe jasno dao do znanja što je tom odredbom propisano, odnosno koju je odredbu materijalnog prava, tj. Zakona o obveznim odnosima primijenio prilikom ispitivanja osnovanosti tužbenog zahtjeva u ovom predmetu (utvrđenja ništetnosti).

Odluka o troškovima parničnog postupka, na koju tužitelj ne upire posebne žalbene razloge, pravilna je i zakonita, kako po osnovi u smislu članka 154. stavka 1. ZPP-a, tako i po visini u smislu članka 155. ZPP-a.

Budući da tužitelj svojim žalbenim navodima nije doveo u pitanje pravilnost i zakonitost presude, valjalo je primjenom odredbe članka 368. stavka 1. ZPP-a odbiti žalbu kao neosnovanu i potvrditi prvostupanjsku presudu.

Zagreb, 19. svibnja 2020.

Predsjednica vijeća
dr. sc. Jelena Čuveljak

Broj zapisa: **17896-086ce**

Kontrolni broj: **02aa7-ec668-80399**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=JELENA ČUVELJAK, L=ZAGREB, O=VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE,
C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Visoki trgovački sud Republike Hrvatske** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.